

Programowanie imperatywne

dr inż. Piotr Szwed
Katedra Informatyki Stosowanej
C2, pok. 403

e-mail: pszwed@agh.edu.pl

<http://home.agh.edu.pl/~pszwed/>

Aktualizacja: 28.02.2023

Informacje o przedmiocie

Zakres

Czego powinniście Państwo nauczyć się?

- **Składnia** języka C
 - deklarowanie zmiennych
 - definiowanie funkcji
 - stosowanie instrukcji sterujących
 - zasady konstrukcji wyrażeń i ich interpretacji deklaracji typów danych
- **Semantyka** - zasady odwzorowania konstrukcji języka C w elementy wykonywalnego programu
 - lokalizacja zmiennych w pamięci
 - wykonanie instrukcji i interpretacja wyrażeń
 - przebieg wywołania funkcji,
 - sposób przekazywania parametrów

Zakres

- Podstawowe **funkcje standardowych bibliotek** języka C
- Przebieg **procesu tworzenia programu** (zastosowanie preprocesora, kompilacja i konsolidacja)
- Zasady konstruowania programów **wielomodułowych**
- Przetwarzanie **plików** oraz programy komunikujące się poprzez standardowe wejście i wyjście
- **Uruchamianie programów** (usuwanie błędów kompilacji, konsolidacji i wykonania)
- **Dynamiczna alokacja pamięci** - implementacja różnych struktur danych

Czego nie będzie?

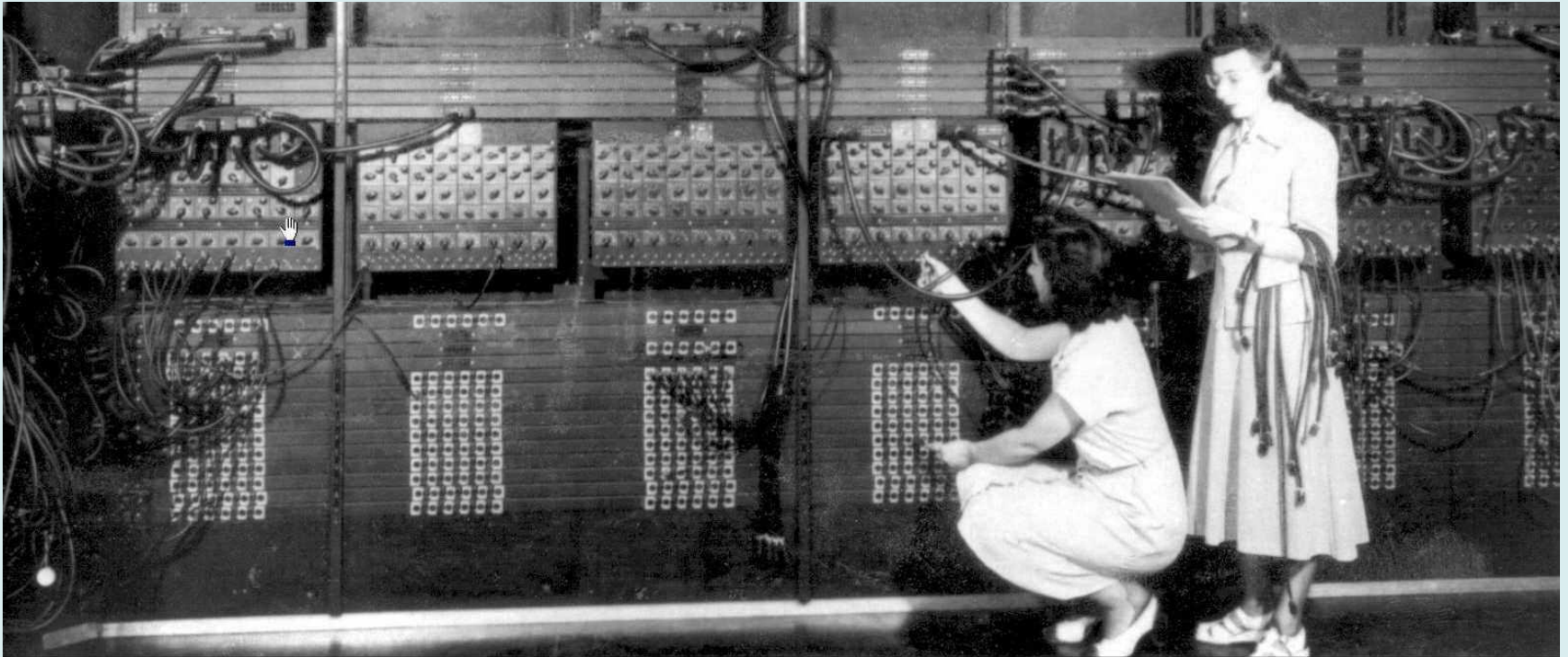
- Grafiki
 - nieprzenośna i uzależniona od platformy wykonania
- Graficznego interfejsu użytkownika (GUI)
 - interfejsy okienkowe można wydajnie realizować z użyciem gotowych bibliotek obiektowych dla języka C++, np. Qt, MFC
- Programy będą wykonywane na konsoli i mogą przekłamywać polskie znaki (przynajmniej w systemie Windows).

Nazwa przedmiotu?

Paradygmaty oprogramowania

- **Imperatywne** – program jest sekwencją rozkazów zmieniających stan pamięci oraz skoków
 - **Strukturalne** – korzysta ze strukturalnych instrukcji sterujących: sekwencja, wybór, iteracja
 - **Proceduralne** – instrukcje są grupowane w procedury lub funkcje
 - **Obiektowe** – obiekty odbierają i wykonują polecenia; funkcje są zgrupowane z danymi na których działają
- **Deklaratywne** – specyfikowany jest oczekiwany rezultat, a nie sposób jego wyznaczania
 - **Funkcyjne** – obliczenia polegają na wykonaniu funkcji, nie jest zmieniany stan programu, dane są niemodyfikowalne
 - **Logiczne** – program jest zbiorem reguł i faktów. W wyniku wnioskowania powstają nowe fakty

Pierwszy język imperatywny

ENIAC - Electronic Numerical Integrator and Computer 1946

ENIAC could be programmed to perform complex sequences of operations, including loops, branches, and subroutines. However, instead of the [stored-program computers](#) that exist today, ENIAC was just a large collection of arithmetic machines, which originally had programs set up into the machine by a combination of [plugboard](#) wiring and three portable function tables (containing 1200 ten-way switches each). [Wikipedia]

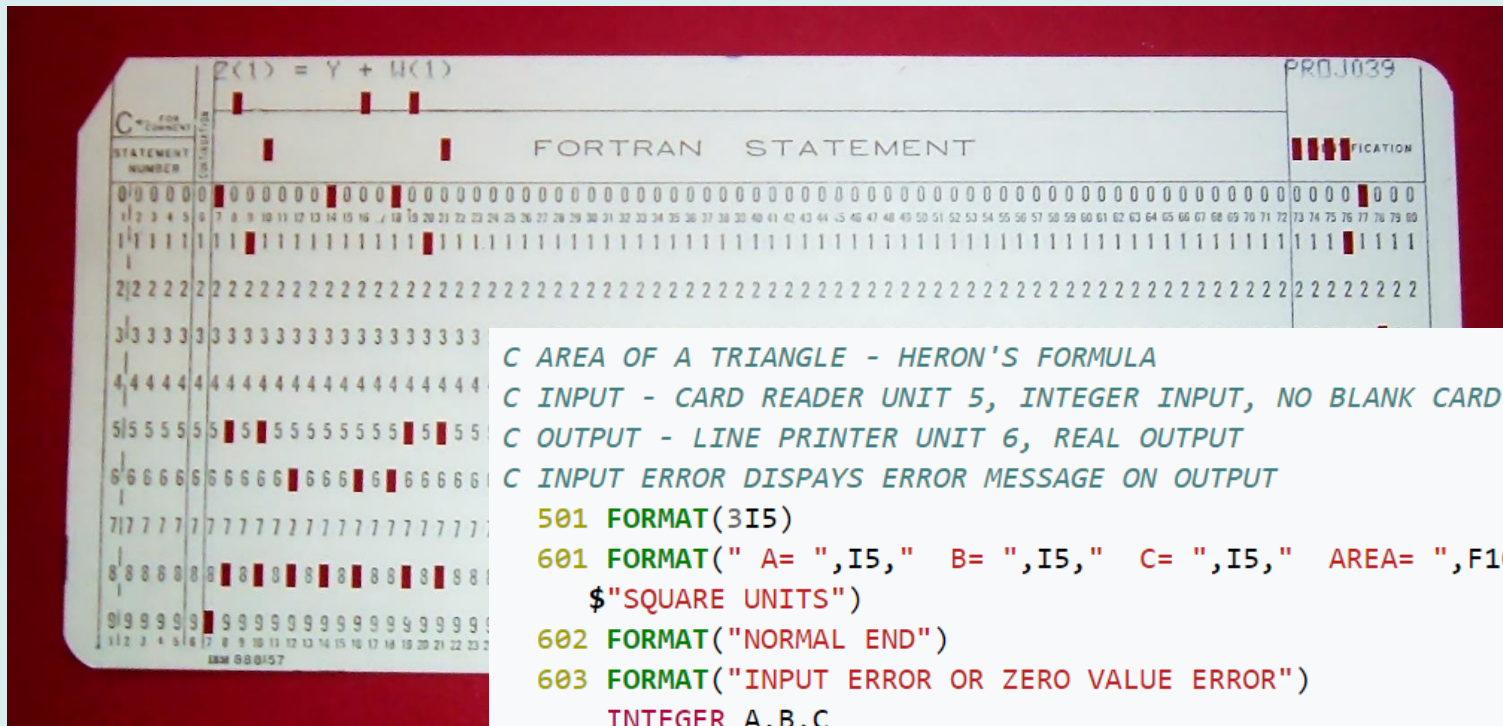
Assembler

Dump of assembler code for function is_prime:

```
0x000000001004010f0 <+0>:      push  %rbp
0x000000001004010f1 <+1>:      mov   %rsp,%rbp
0x000000001004010f4 <+4>:      sub   $0x40,%rsp
0x000000001004010f8 <+8>:      movaps %xmm6,-0x10(%rbp)
0x000000001004010fc <+12>:     mov   %ecx,0x10(%rbp)
0x000000001004010ff <+15>:     movl  $0x2,-0x14(%rbp)
0x00000000100401106 <+22>:     jmp   0x100401120 <is_prime+48>
0x00000000100401108 <+24>:     mov   0x10(%rbp),%eax
0x0000000010040110b <+27>:     cld
0x0000000010040110c <+28>:     idivl -0x14(%rbp)
0x0000000010040110f <+31>:     mov   %edx,%eax
0x00000000100401111 <+33>:     test  %eax,%eax
0x00000000100401113 <+35>:     jne   0x10040111c <is_prime+44>
0x00000000100401115 <+37>:     mov   $0x1,%eax
0x0000000010040111a <+42>:     jmp   0x10040113a <is_prime+74>
0x0000000010040111c <+44>:     addl  $0x1,-0x14(%rbp)
0x00000000100401120 <+48>:     cvtsi2sdl -0x14(%rbp),%xmm6
0x00000000100401125 <+53>:     cvtsi2sdl 0x10(%rbp),%xmm0
0x0000000010040112a <+58>:     callq 0x1004011d0 <sqrt>
```

...

FORTRAN


```

C AREA OF A TRIANGLE - HERON'S FORMULA
C INPUT - CARD READER UNIT 5, INTEGER INPUT, NO BLANK CARD FOR END OF DATA
C OUTPUT - LINE PRINTER UNIT 6, REAL OUTPUT
C INPUT ERROR DISPLAYS ERROR MESSAGE ON OUTPUT
501 FORMAT(3I5)
601 FORMAT(" A= ",I5," B= ",I5," C= ",I5," AREA= ",F10.2,
      $"SQUARE UNITS")
602 FORMAT("NORMAL END")
603 FORMAT("INPUT ERROR OR ZERO VALUE ERROR")
      INTEGER A,B,C
10 READ(5,501,END=50,ERR=90) A,B,C
   IF(A=0 .OR. B=0 .OR. C=0) GO TO 90
   S = (A + B + C) / 2.0
   AREA = SQRT( S * (S - A) * (S - B) * (S - C) )
   WRITE(6,601) A,B,C,AREA
   GO TO 10
50 WRITE(6,602)
   STOP
90 WRITE(6,603)
   STOP
   END
    
```

[Wikipedia]

Strukturalne i proceduralne

- Instrukcje strukturalne: sekwencja, iteracja, wybór
- Podział programu na funkcje/procedury

```
int is_prime(int n){
    for(int i=2;i<=sqrt(n);i++){
        if(n%i==0)return 1;
    }
    return 0;
}

int main() {
    printf( "%s\n",is_prime(247) ? "tak": "nie");
    return 0;
}
```

Obiektove

```
class Person{
    string surname;
    string name;
    double height;
public:
    Person(const char*sn,const char*n,double h)
        :name(n),surname(sn),height(h){}
    void change_name(const char*n){name = n;}
    double get_height()const {return height;}
};

vector<Person> select_sort(const vector<Person>&group){
    vector<Person> result;
    for(int i=0;i<group.size();i++){
        if (group[i].get_height()>150)
            result.push_back(group[i]);
    }
    sort(result.begin(),result.end(),
        [](auto&p,auto&p1){return p.get_height()>p1.get_height();});
    return result;
}
```

Deklaratywne

- SQL

```
SELECT * FROM Person WHERE height > 150 ORDER BY height
```

- Funkcyjne (tu Java)

```
List<Person> selectSort(List<Person> personList){  
    return personList.stream()  
        .filter(p->p.height>150)  
        .sorted((p1,p2)->Double.compare(p1.height,p2.height))  
        .collect(Collectors.toList());  
}
```

If programming languages had honest titles, what would they be?

Fred Mitchell, I know Ruby, Rust, Python, Haskell, C++, Erlang, and more.

Updated Jan 30

1. C++ — A Force of Nature
2. Ruby — The Slow Scripting Language
3. Haskell — Academic Hardon
4. Python — 21st Century Basic
5. Erlang — The Dying Language
6. Elixir — It ain't Ruby!
7. C# — Java for Microsoft
8. Java — You will object, even if you object!
9. Kotlin — Java could never be so cool!
10. Rust — The Be Safe Language
11. Lisp — Parentitis
12. Clojure — Parentitis with Style!
13. C — Assembler for Fraidycats
14. Assembler — The Bit Twiddler Language
15. Perl — Mean and Lean Scripting Machine
16. PHP — The Ewww Language

17. Forth — Stack'em Up
18. BASIC — Useless
19. Visual Basic — Mostly Useless, except in the 3rd world.
20. Go — A Google Orgy
21. Javascript — Prototyping Nightmare
22. R — A data scientist's Wet Dream
23. Julia — Whoops! We forgot Concurrency!
24. Fortran — BASIC done right!
25. Lua — The "tuck me in anywhere" language.
26. Ada — Where Real Programmers just got Real about Real Time.
27. COBOL — It won't die because it can't die because it still runs your payroll.
28. Pascal — Teacher's old time favourite to learn you a useless language.
29. PL/1 — If you know this, you worked at IBM and are now retired.
30. ALGOL — Who's your daddy? Who's your dinosaur?

Język C

1. Wprowadzenie

Literatura

- Brian Kernighan, Denis Ritchie – Język ANSI C, WNT, 2004
- K.N. King. Język C. Nowoczesne programowanie. Wydanie II, Helion 2011
- Stephen Prata, Język C. Szkoła programowania, Helion, 2016
- Składnia: <http://www.gnu.org/software/gnu-c-manual/gnu-c-manual.html>

Historia

- Jest produktem ubocznym rozwoju systemu UNIX w Bell Labs (od 1969)
- Jeden z członków zespołu zdecydował się na zastąpienie asemblera językiem wyższego poziomu nazwanym B
- Ritche rozpoczął programowanie systemu w B; język stopniowo ewoluował i zmienił nazwę na C
- W 1973 roku system UNIX został przepisany w języku C

Historia standaryzacji

- 1978 – pojawia się książka Keringhan&Ritchie *The C Programming Language*
- 1989 opublikowany standard ANSI (American National Standards Institute)
- 1990 standard ISO (International Organization for Standardization)
- 1999 – rozszerzenia nowy standard ISO (najważniejsze zmiany dotyczą rozszerzenia zestawów znaków)
- 2011 – wątki, anonimowe struktury i unie

Cechy języka

- C jest językiem niskiego poziomu
 - Pozwala na operacje na bajtach, bitach, adresach
 - Wiele konstrukcji jest wprost przeniesionych z języka maszynowego
 - Blisko związany z architekturą sprzętu, np. wielkość typu całkowitoliczbowego `int` odpowiada długości słowa maszynowego
- C jest niewielkim językiem
 - Większość usług przeniesiona do bibliotek funkcji
- Kompilator C jest permissywny
 - Słaba kontrola typów, mało ograniczeń
 - Zakłada, że programista jest świadomy, tego, co robi

Cechy języka - zalety

- Wydajność – duża szybkość i małe zużycie pamięci
- Przenośność – dzięki standaryzacji, bliskim związkom z systemem UNIX, umieszczeniu nieprzenośnych elementów w bibliotekach
- Ekspresywność – możliwość definiowania dowolnych typów danych i funkcji
- Elastyczność – konstrukcje C mogą być bardzo oszczędne, np. odejmowanie liczb i znaków...
- Standardowa biblioteka – zbiór użytecznych funkcji
- Integracja z systemem UNIX (Linux)

Cechy języka - wady

- C jest językiem podatnym na błędy (adresy, liczby, typy logiczny mogą być mieszane)
- Programy w C mogą być trudno zrozumiałe:
Czy to naprawdę rozwiązanie problemu 8 hetmanów?

```
v,i,j,k,l,s,a[99];
main()
{
    for(scanf("%d",&s);*a-s;v=a[j*=v]-a[i],k=i<s,j+=(v=j<s&&
(!k&&!!printf(2+"\n\n%c"-(!l<<!j)," #Q"[l^v?(l^j)&l:2]))&&
++l||a[i]<s&&v&&v-i+j&&v+i-j))&&!(l%=s),v||(i==j?a[i+=k]=0:
++a[i])>=s*k&&++a[--i])
        i
}
```

- Programy w C mogą być kłopotliwe w modyfikacji (mało mechanizmów organizujących kod)

Gdzie stosuje się C ?

- Systemy różnej skali – od wbudowanych do dużych systemów
- Oprogramowanie systemów operacyjnych (Linux)
- Przenośne biblioteki (np. algorytmów kompresji, manipulacja formatami obrazów)
- Środowiska wykonawcze (np. maszyna wirtualna Java)
- Tam gdzie liczy się szybkość:
 - Oprogramowanie uruchamiane na kartach graficznych (GPU)
 - Implementacja funkcji wołanych z innych języków: Python, Java

Python:

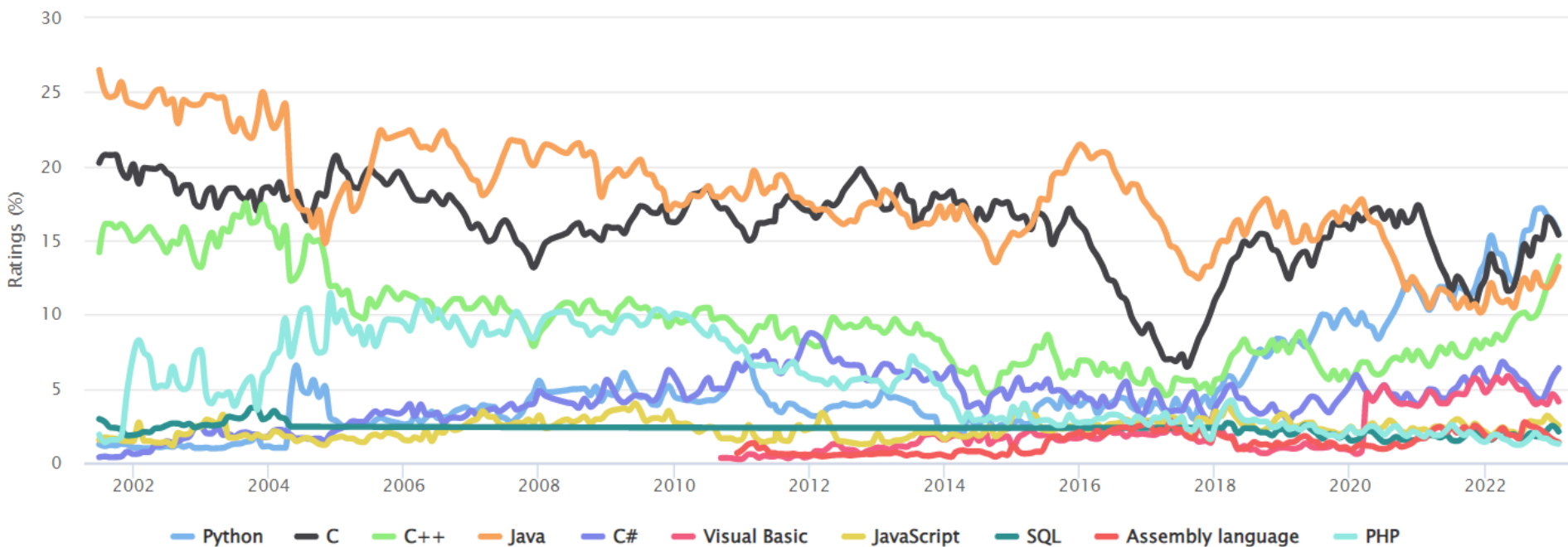
```
>>> a = [[1, 0], [0, 1]]  
>>> b = [[4, 1], [2, 2]]  
>>> np.dot(a, b)
```

Jak często stosuje się C?

Statystyki z <https://www.tiobe.com/tiobe-index/>
(luty 2023)

TIOBE Programming Community Index

Source: www.tiobe.com

Jak często stosuje się C?

Feb 2023	Feb 2022	Change	Programming Language		Ratings	Change
1	1			Python	15.49%	+0.16%
2	2			C	15.39%	+1.31%
3	4	▲		C++	13.94%	+5.93%
4	3	▼		Java	13.21%	+1.07%
5	5			C#	6.38%	+1.01%
6	6			Visual Basic	4.14%	-1.09%
7	7			JavaScript	2.52%	+0.70%
8	10	▲		SQL	2.12%	+0.58%
9	9			Assembly language	1.38%	-0.21%
10	8	▼		PHP	1.29%	-0.49%
11	11			Go	1.11%	-0.12%
12	13	▲		R	1.08%	-0.04%

Następcy C

Język stał się źródłem inspiracji dla takich języków jak:

- C++ (nadzbiór C)
- Java
- C# (C-sharp)
- JavaScript
- Perl
- Php
- Python

Dyskusja na quora.com

C programmers are the Amish of the programming world:
living anachronisms

Tak, ale...

Podręcznikowy przykład

```
/* hello.c */  
  
#include <stdio.h>  
  
int main    (    )  
{  
    printf(    "Hello world\n"    ) ;  
    return 0;  
}
```

```
> gcc hello.c
```

```
> ./a.out
```

```
Hello world
```

```
>
```

Proces translacji języka interpretacja vs. kompilacja

Interpreter

- Analizuje kolejne instrukcje programu
- Tłumaczy na kod wykonywalny.
- Wykonuje go

• Wady

- Wymagany jest osobny program (interpreter). Interpreter zużywa dostępne zasoby (pamięć).
- Wykonanie jest znacznie wolniejsze. W przypadku nawrotów ta sama instrukcja jest analizowana i tłumaczona wielokrotnie.
- Kod programu zazwyczaj musi być w całości załadowany, co ogranicza jego rozmiary.
- Interpretery dla różnych platform mogą różnić się między sobą, co ogranicza przenośność.

• Zalety

- Łatwa identyfikacja miejsca wystąpienia błędów.
- Szybkie tworzenie i uruchamianie oprogramowania.

Proces translacji języka

interpretacja vs. kompilacja

- **Kompilator**

- Kod programu jest tłumaczony do postaci kodu maszynowego.
- Fragmenty programu mogą być umieszczone w odrębnych plikach i kompilowane osobno.
- Wynikowy kod jest następnie łączony w program wykonywalny przez *konsolidator* (ang.: linker).

- **Zalety**

- Kod stworzony przez kompilator jest zazwyczaj mniejszy i wymaga mniejszej ilości zasobów (np.: pamięci) w trakcie wykonania.
- Kod może być wykonywany znacznie szybciej.
- Możliwe jest tworzenie znacznie większych programów, złożonych z wielu plików źródłowych.
- Możliwa jest kompilacja skrośna.

Proces translacji języka interpretacja vs. kompilacja

- **Kompilator - wady**

- Wymagane są odrębne programy (kompilator, linker).
- Proces kompilacji zajmuje czas i może wymagać środowiska o dużych zasobach (pamięć, prędkość procesora).
- Proces śledzenia i usuwania błędów jest bardziej skomplikowany.
Część błędów jest identyfikowana przez kompilator i linker.
Usuwanie błędów wykonania wymaga użycia odrębnego programu: *debuggera*.
- Kompilatory zazwyczaj narzucają silne ograniczenia (typizacja zmiennych, konieczność deklaracji zmiennych i funkcji).

Proces translacji języka interpretacja vs. kompilacja

Rozwiązania mieszane

- Współczesne interpretery umożliwiają wstępną kompilację kodu do postaci pośredniej, co znacznie przyspiesza wykonanie.
- Współczesne kompilatory pozwalają na osadzenie pełnej informacji o kodzie źródłowym w programie wykonywalnym i krokowe śledzenie wykonania.
- W przypadku kompilacji skróśnej oferowane są symulatory.

Fazy budowy programu

- Preprocesor – włącza pliki nagłówkowe, zamienia symbole stałych na wartości
- Faza I – analiza kodu, podział na podstawowe symbole (tokeny) i budowa drzewa programu
 - Opcjonalnie: globalna optymalizacja drzewa (łączenie i usuwanie podobnych fragmentów)
- Faza II – generacja kodu w postaci plików wynikowych (ang.: *object*) *.obj (*.o)
 - Opcjonalnie: optymalizacja – łączenie powtarzających się fragmentów kodu maszynowego.
- Konsolidacja plików wynikowych z bibliotekami *.lib i tworzenie kodu wykonywalnego

Analiza kodu

Komentarz

```
/* hello.c */
```

```
#include <stdio.h>
```

Dyrektywa preprocesora
włączająca plik nagłówkowy
do jednostki kompilacji.

```
int main ( )
```

Funkcja main()

```
{
```

```
    printf( "Hello world\n" );
```

```
    return 0;
```

Instrukcja
Wywołanie bibliotecznej funkcji printf()
Jej skompilowany kod jest
umieszczony w pliku *.lib. Podczas
konsolidacji jest łączony z wynikiem
kompilacji programu...

Wynik wykonania funkcji main
(zwracany do powłoki)

Analiza kodu 2

```
#include <stdio.h>

int main(int argc, char** argv) {
    printf("Tydzień ma %d dni\n", 7);
    return 0;
}
```

Funkcja printf() zastępuje ciąg znaków **%d** liczbą całkowitą przekazaną, jako argument

Analiza kodu 3

```
#include <stdio.h>
```

```
int main(int argc, char** argv) {
```

```
    int days;
```

```
    days=7;
```

```
    printf("Tydzien ma %d dni\n", days);
```

```
    return 0;
```

```
}
```

Deklaracja zmiennej

Zamiast stałej można przekazać zmienną. Kompilator automatycznie doda kod, który odczyta jej wartość i przekaże do funkcji.

Analiza kodu 4

Deklaracja stałej preprocesora
NUMBER_OF_DAYS

```
#include <stdio.h>
#define NUMBER_OF_DAYS 7

int main(int argc, char** argv) {
    int days;
    days=NUMBER_OF_DAYS;
    printf("Tydzień ma %d dni\n", days);
    return 0;
}
```

W wyniku działania preprocesora
każde wystąpienie
NUMBER_OF_DAYS zostanie
zastąpione wartością stałej (7)

Analiza kodu 5

Włączamy plik nagłówkowy math.h, bo tam są informacje o funkcji sin() i definicja stałej M_PI (czyli π)

```
#include <stdio.h>
#include <math.h>
```

```
int main(int argc, char** argv) {
    double y;
    y = sin(M_PI/2);
    printf("Sinus 90 stopni = %f\n", y);
    return 0;
}
```

Wywołanie funkcji sin dla argumentu $\pi/2$

Wstawienie %f umożliwia wydruk wartości zmiennoprzecinkowej typu **double**

Analiza kodu 6

```
#include <stdio.h>
#include <math.h>
```

```
int main(int argc, char** argv) {
```

```
    int x=90;
```

```
    double y;
```

```
    y = sin(2*M_PI*x/360);
```

```
    printf("Sinus %d stopni = %f\n", x, y);
```

```
    return 0;
```

```
}
```

Deklaracja wraz z inicjalizacją

Kolejnym znacznikom w tekście muszą odpowiadać odpowiednie typy danych %d – int, %f - double

Analiza kodu 7

Deklaracja wraz z inicjalizacją
zmiennnej typu napis (string)

```
#include <stdio.h>

int main(int argc, char** argv) {
    int x=20;
    char* osoba="Jan Kowalski";
    printf("%s ma %d lat\n", osoba, x);
    return 0;
}
```

Możemy też wypisać tekst stosując
znacznik **%s** (zmienna **osoba**)

Analiza kodu 8

Możemy zadeklarować własną funkcję

```
#include <stdio.h>
```

```
double doKwadratu(double x)
{
    return x*x;
}
```

```
int main(int argc, char** argv) {
```

```
    double x=1.27;
```

```
    double y;
```

```
    y=doKwadratu(x);
```

```
    printf("%f do kwadratu rowna sie %f\n", x, y);
```

```
    return 0;
```

```
}
```

Oraz ją wywołać...

Analiza kodu 9

```
#include <stdio.h>

double doKwadratu(double x)
{
    return x*x;
}

int main(int argc, char** argv) {
    double x=1.27;
    //double y;
    //y=doKwadratu(x);
    printf("%f do kwadratu rowna sie %f\n",x, doKwadratu(x));
    return 0;
}
```

Nie jest konieczne wywołanie etapami. Jako argument funkcji można przekazać rezultat wywołania innej funkcji...

Analiza kodu 10

Funkcja nie musi zwracać wartości.
Jeśli jej nie zwraca wpisujemy **void**

```
#include <stdio.h>

void wypiszKwadrat(double x)
{
    printf("%f do kwadratu rowna sie %f\n",x,x*x);
}

int main(int argc, char** argv) {
    double x=1.27;
    wypiszKwadrat(x);
    return 0;
}
```

Analiza kodu 11

Deklaracja tablicy i dostęp do jej elementów

```
int main() {  
    int tab[10];  
    tab[0]=0;  
    tab[1]=1;  
    for(int i=2;i<10;i++){  
        tab[i]= tab[i-2]+tab[i-1];  
    }  
    for(int i=0;i<10;i++)printf("%d, ",tab[i]);  
    return 0;  
}
```

Analiza kodu 12

Przekazując tablicę do funkcji na ogół musimy podać jej rozmiar

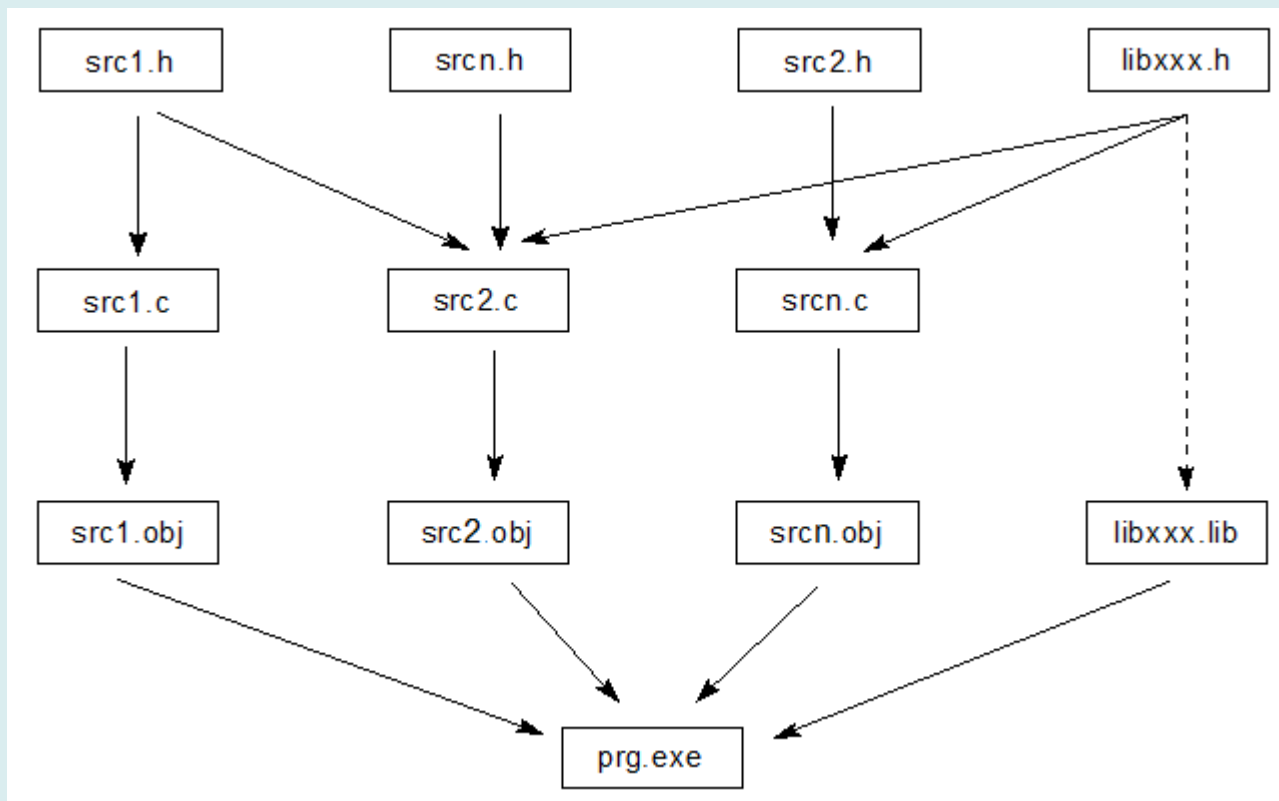
```
void print_table(double tab[],int size) {  
    printf("[");  
    for(int i=0;i<size;i++){  
        printf("%f, ",tab[i]);  
    }  
    printf("]");  
}
```

Deklaracja tablicy (połączona z inicjalizacją)

```
int main() {  
    double tab[]={1,2,2.5,3};  
    print_table(tab,4);  
    return 0;  
}
```

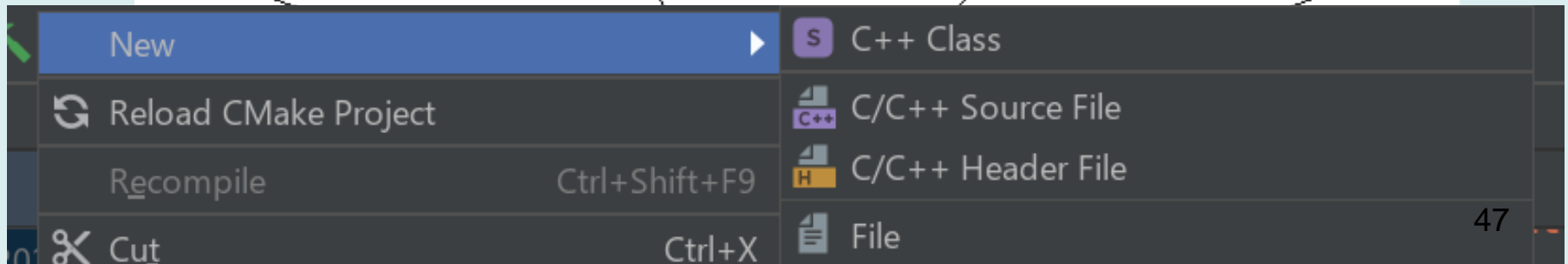
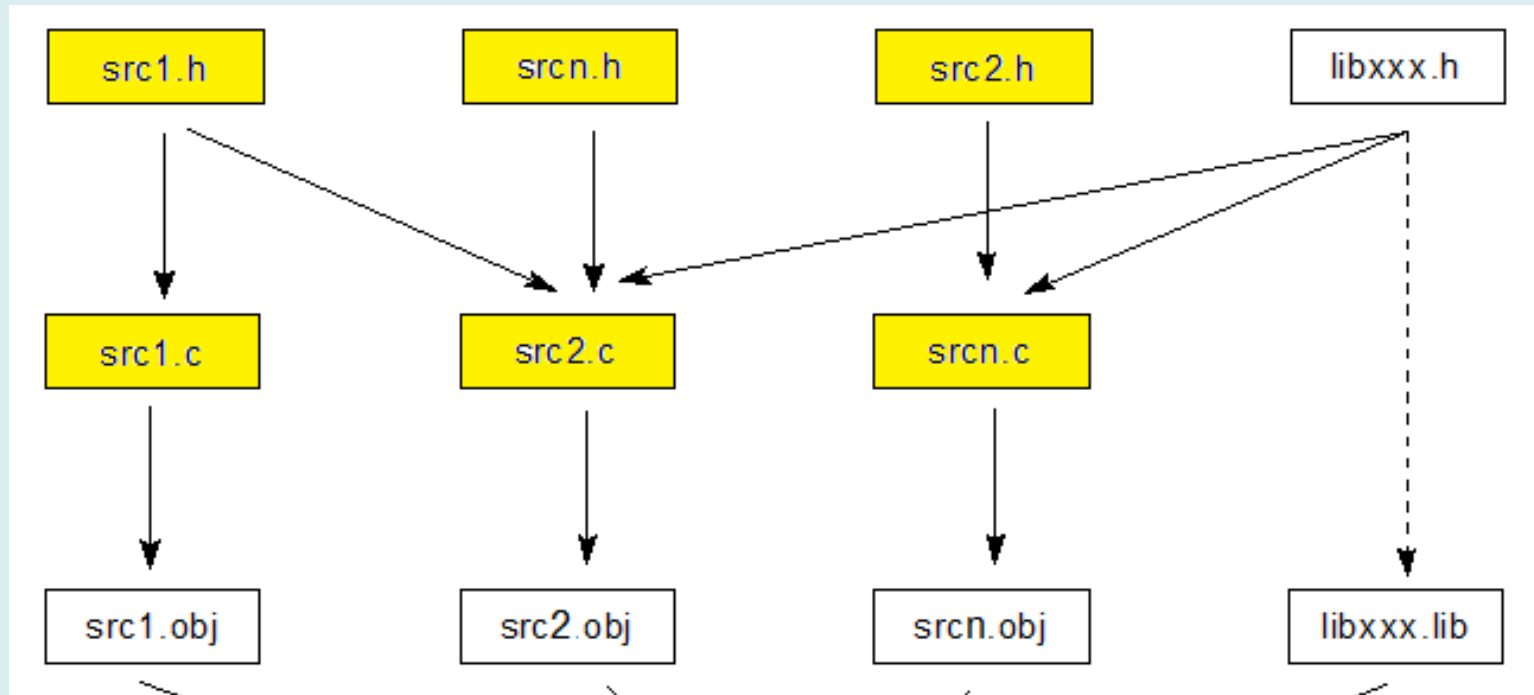
Organizacja kodu 1

- Elementy programu mogą być umieszczone w jednym lub wielu **plikach źródłowych** oraz **bibliotekach**.

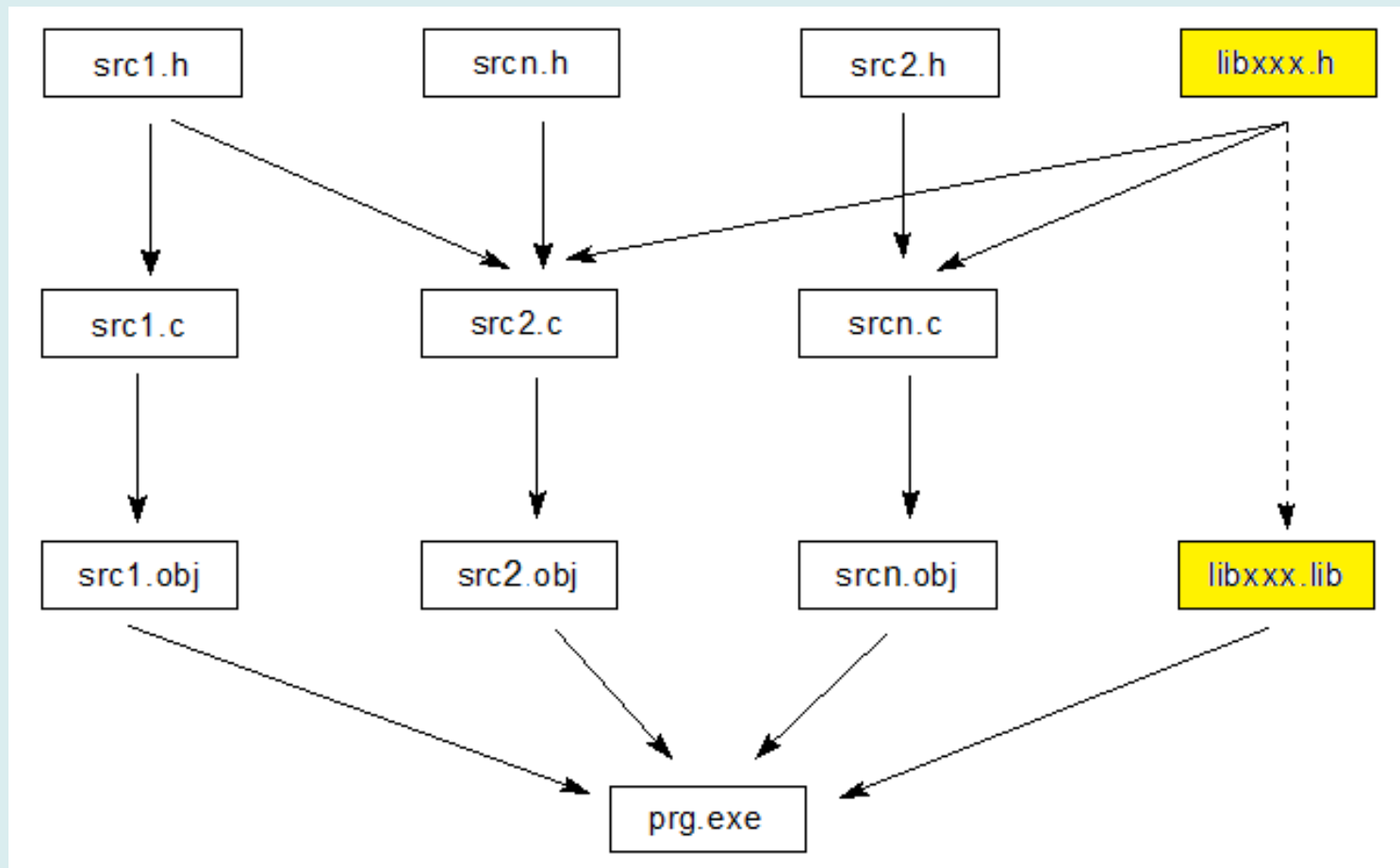
Organizacja kodu 2

- Pliki źródłowe (*.c, *.cpp, *.h) tworzone są przez programistę aplikacji

Organizacja kodu 3

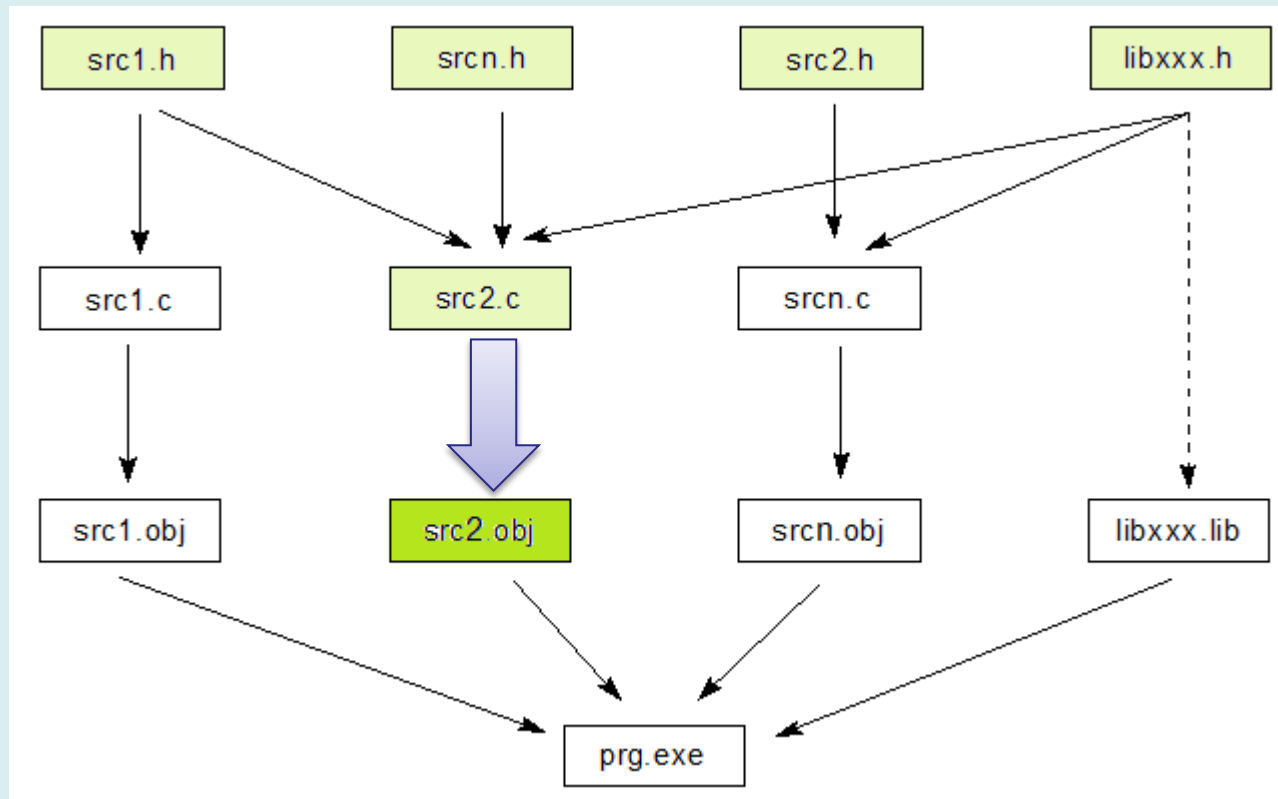
- Pliki biblioteczne wraz z nagłówkami (libxxx.h) najczęściej dostarczane są przez autorów kompilatora.

Organizacja kodu 4

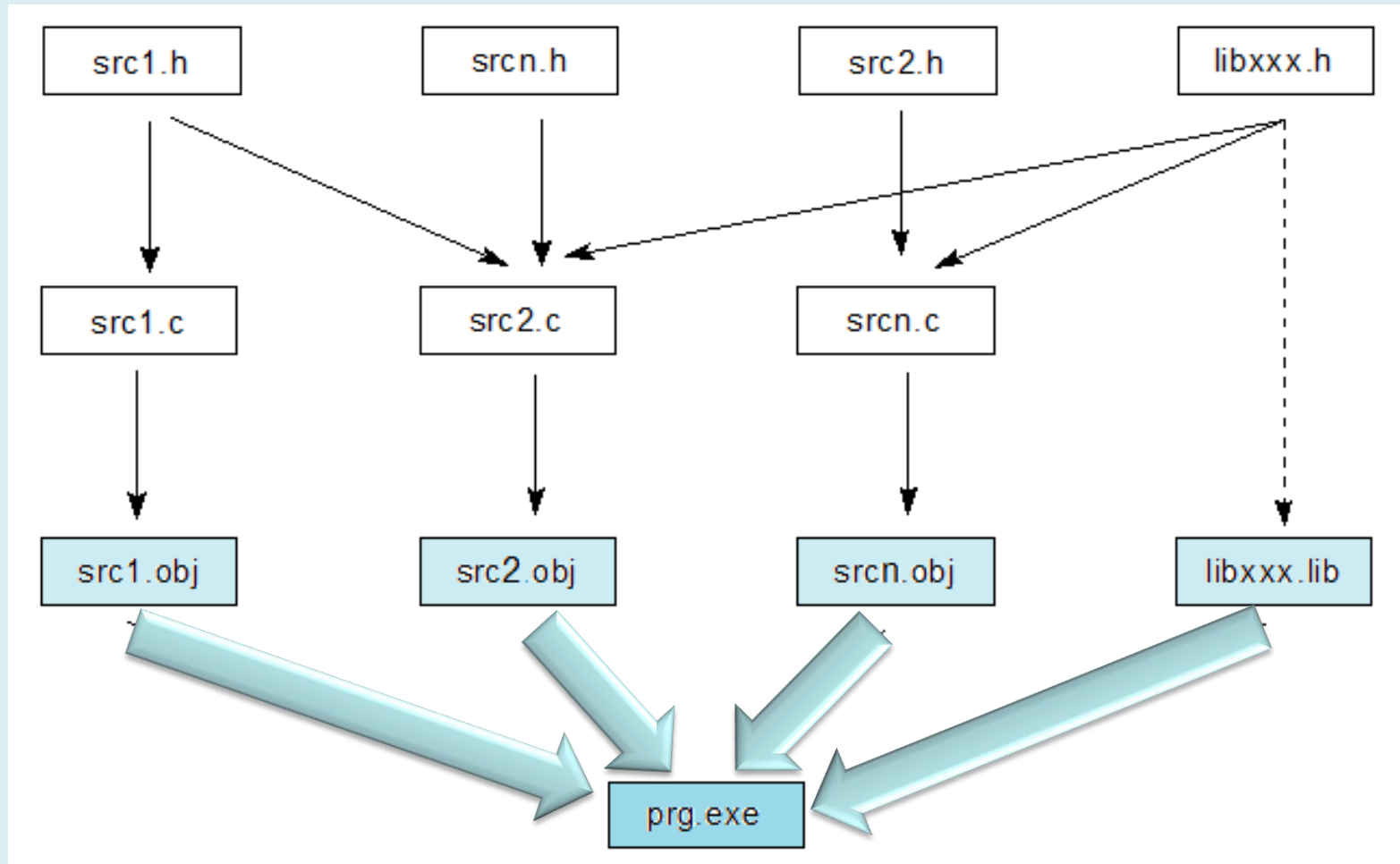
- Podczas kompilacji przetwarzany jest jeden moduł:
 - plik źródłowy *.c
 - wraz z włączonymi plikami nagłówkowymi *.h

Zużycie zasobów jest znacznie mniejsze, niż gdyby poddać kompilacji olbrzymi plik źródłowy złożony ze wszystkich plików składowych.

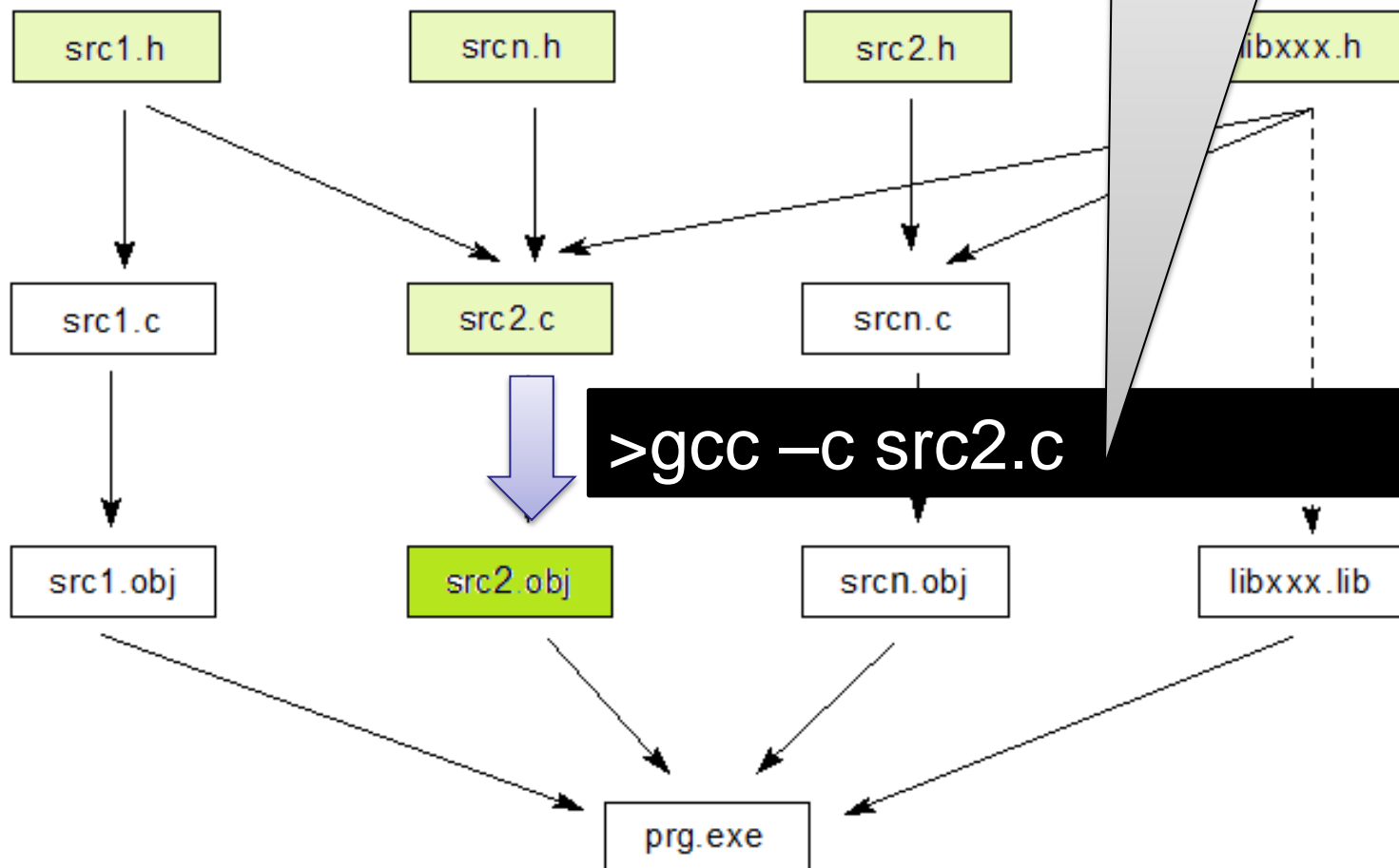
Organizacja kodu 5

- W wyniku konsolidacji (linkowania) plików *.obj i bibliotek *.lib powstaje kod wykonywalny

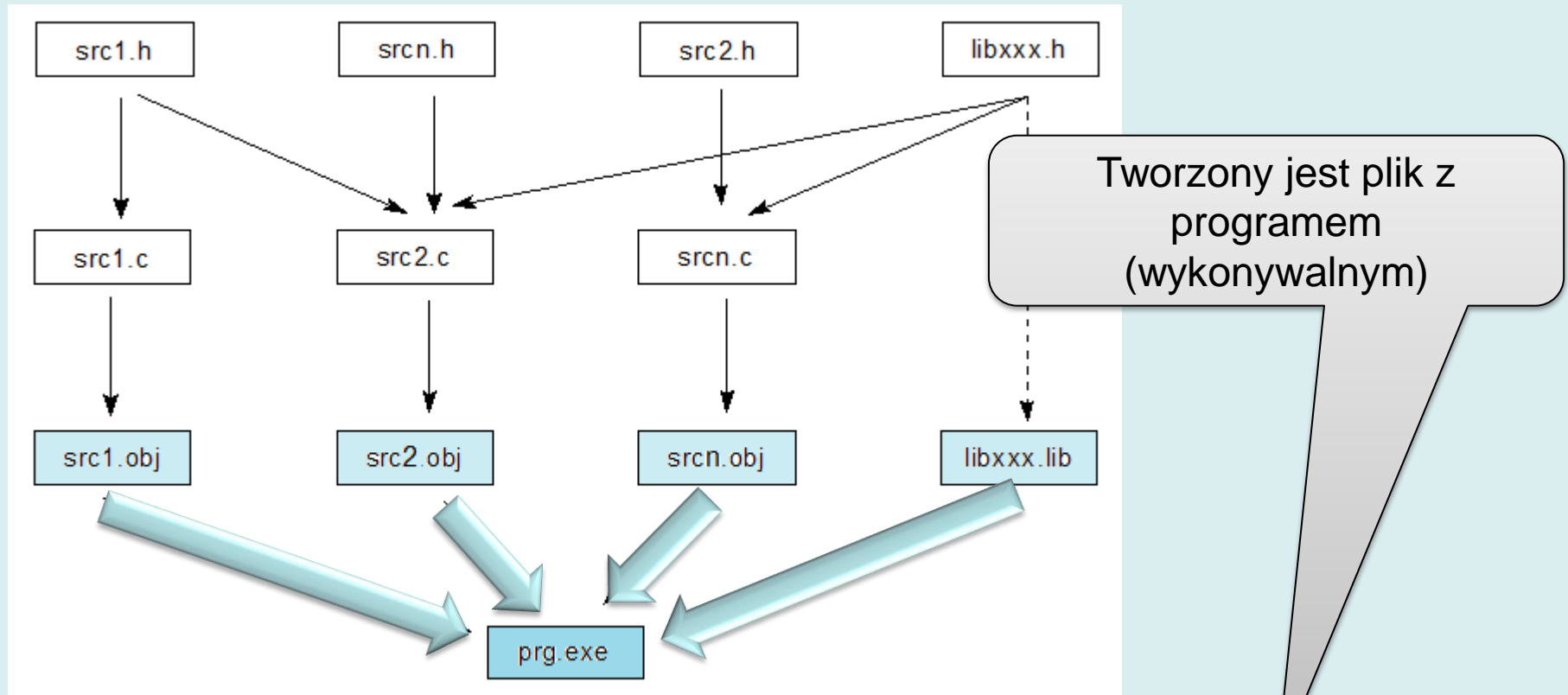

Budowa programu wielomodułowego 1

Tworzony jest plik binarny
(*object*) **src2.o**

Budowa programu wielomodułowego 2


```
>gcc src1.o src2.o srcn.o -o -llibxxx prg.exe
```

Budowa programu wielomodułowego 3

- Operacja może być wykonana w jednym wywołaniu:

gcc scr1.c src2.c srcn.c -llibxx -o prog.exe

- Ale minimalna zmiana w jednym module wymaga rekompilacji wszystkich...
- Zazwyczaj pomocniczą rolę pełni program **make**
 - porównuje czasy plików,
 - jeśli plik wynikowy jest starszy niż źródłowy, buduje wymagany moduł
- Pisanie plików konfiguracyjnych **makefile** dla programu **make** jest dość trudne...

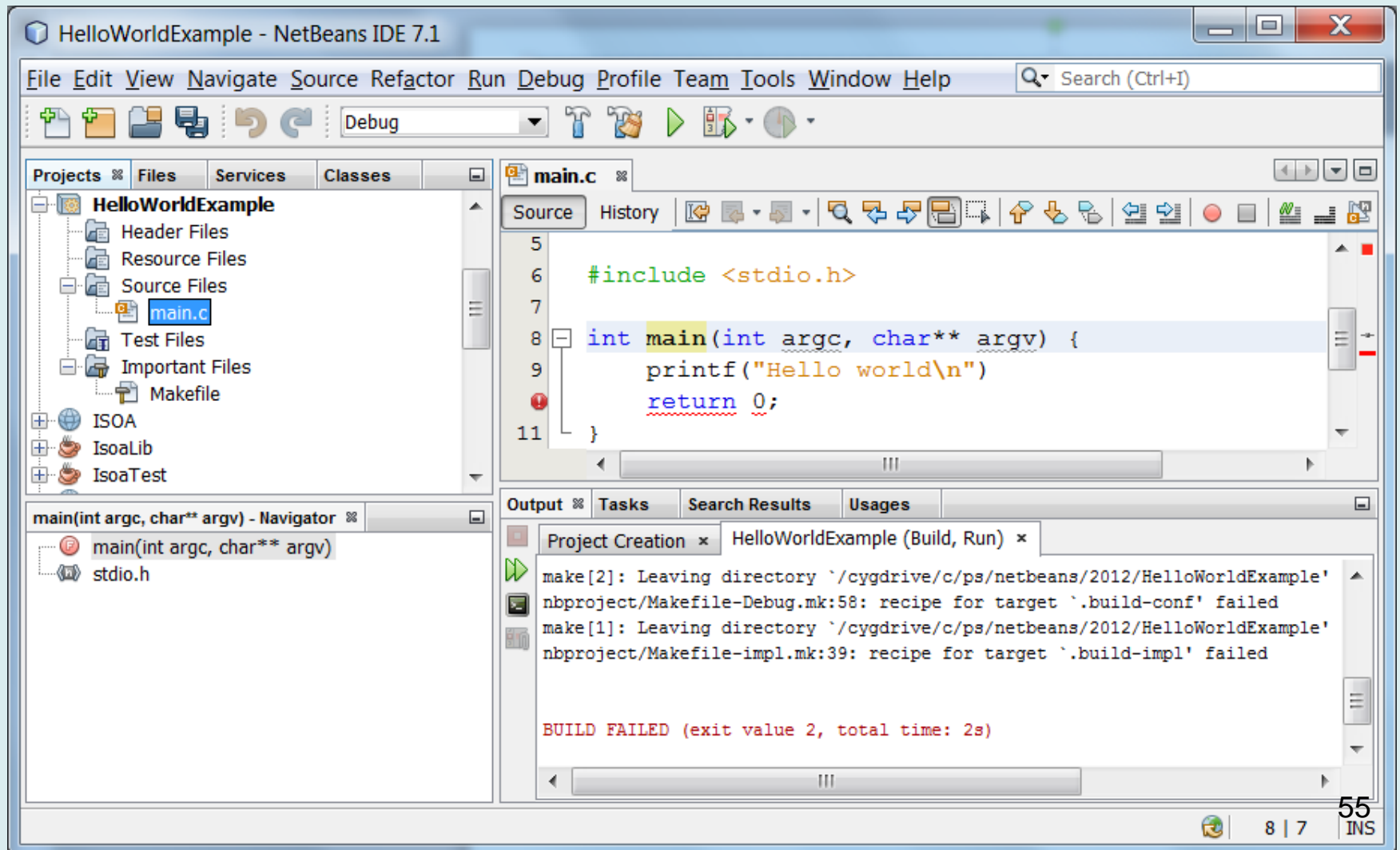
IDE

IDE (*Integrated Development Environment*) to zintegrowane środowisko budowy aplikacji w C/C++:

- Zarządza zbiorem plików (projektem)
- Pozwala na wybranie bibliotek
- Automatycznie buduje **makefile** (także budując drzewo włączanych plików nagłówkowych: dyrektywy `#include "srcn.h"`)
- Automatycznie wywołuje program **make** → kompilator i konsolidator
- Dostarcza inteligentnego edytora – podświetlanie składni, automatyczne uzupełnianie nazw, refaktoryzacja kodu...
- Integruje się z debuggerem – programem do śledzenia wykonania i usuwania błędów

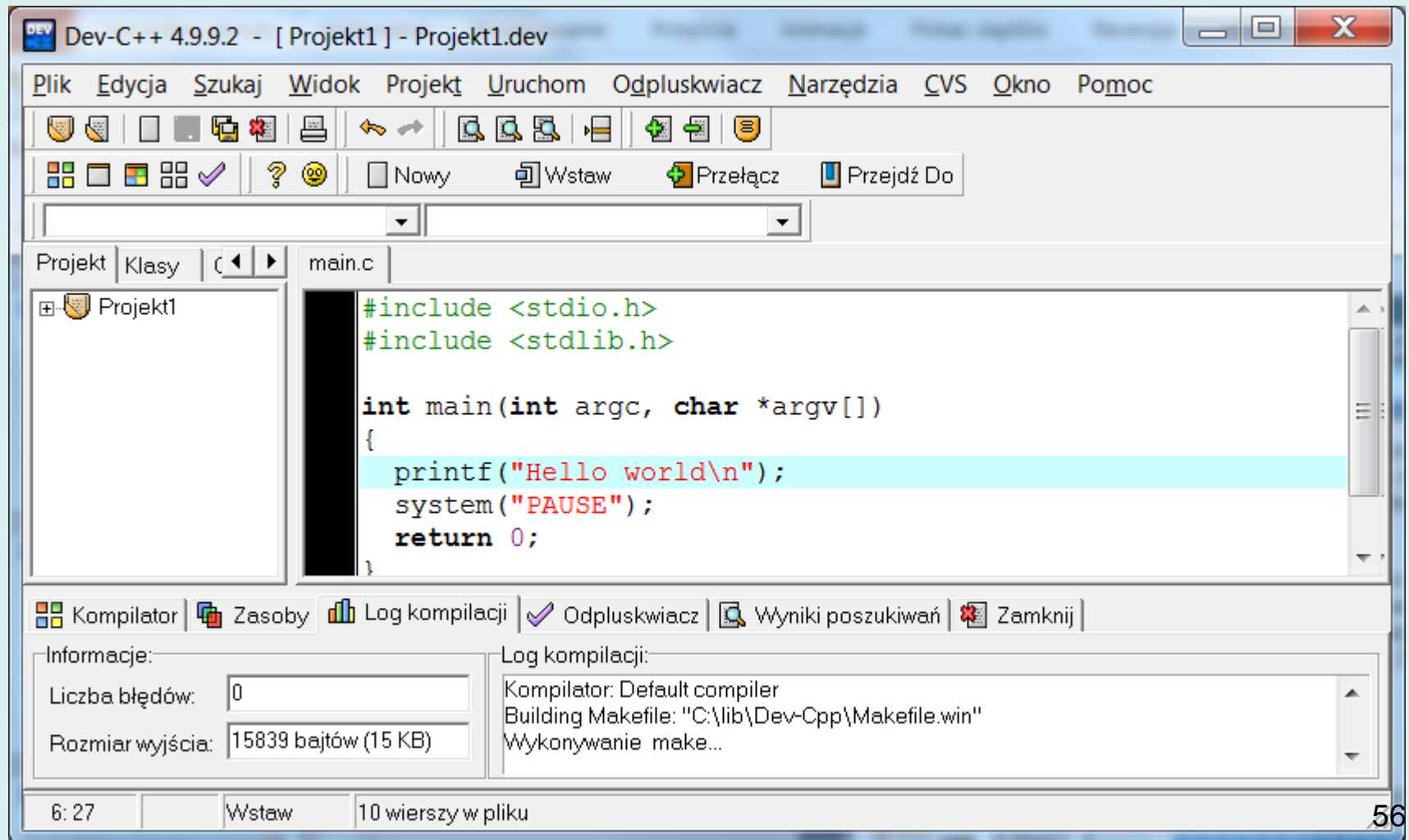
IDE – przykłady 1

- NetBeans <http://netbeans.org/>

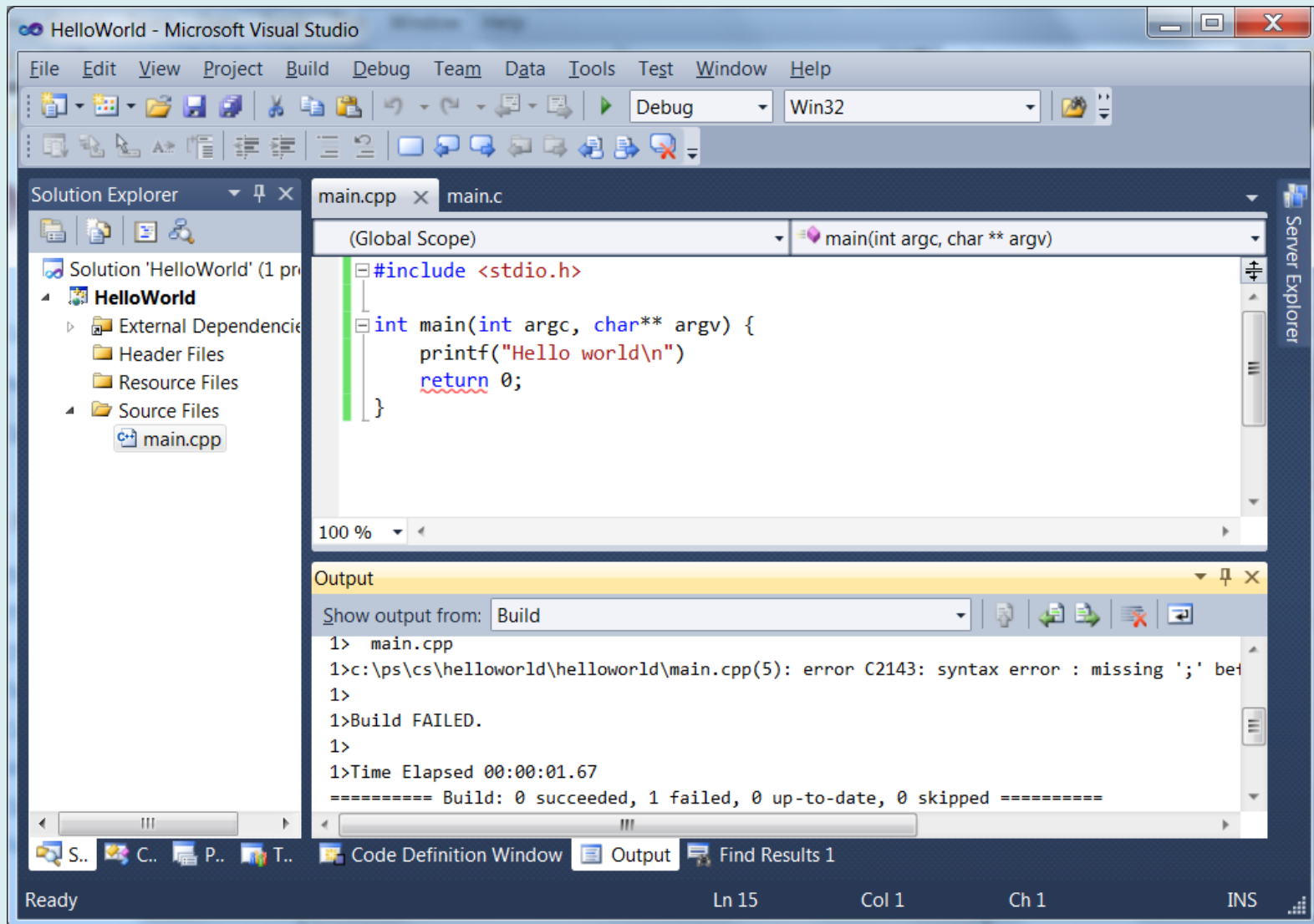
IDE – przykłady 2

- DevCpp <http://www.bloodshed.net/dev/devcpp.html>

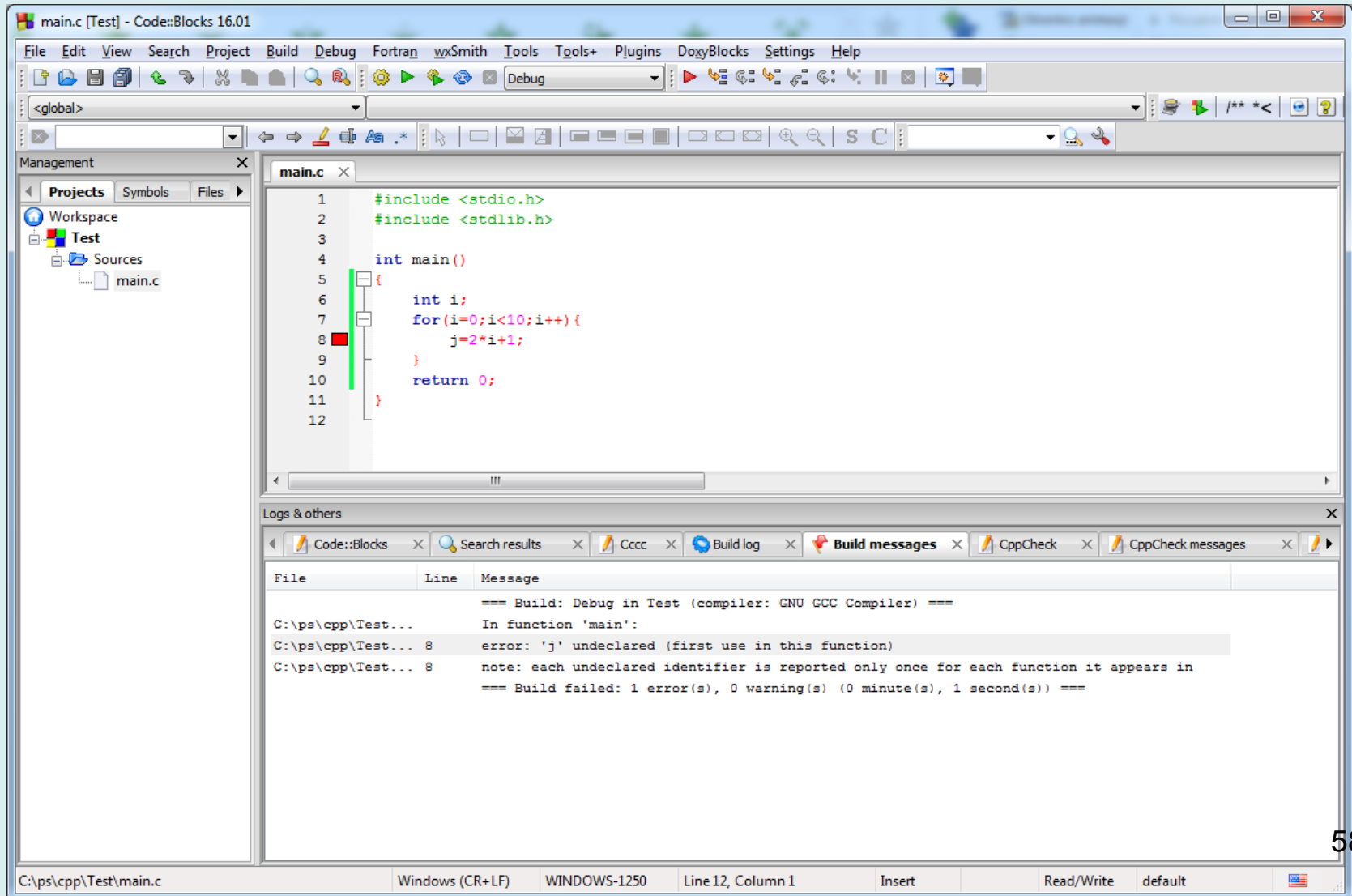
IDE – przykłady 3

- Microsoft Visual Studio (dostępne dla studentów AGH)

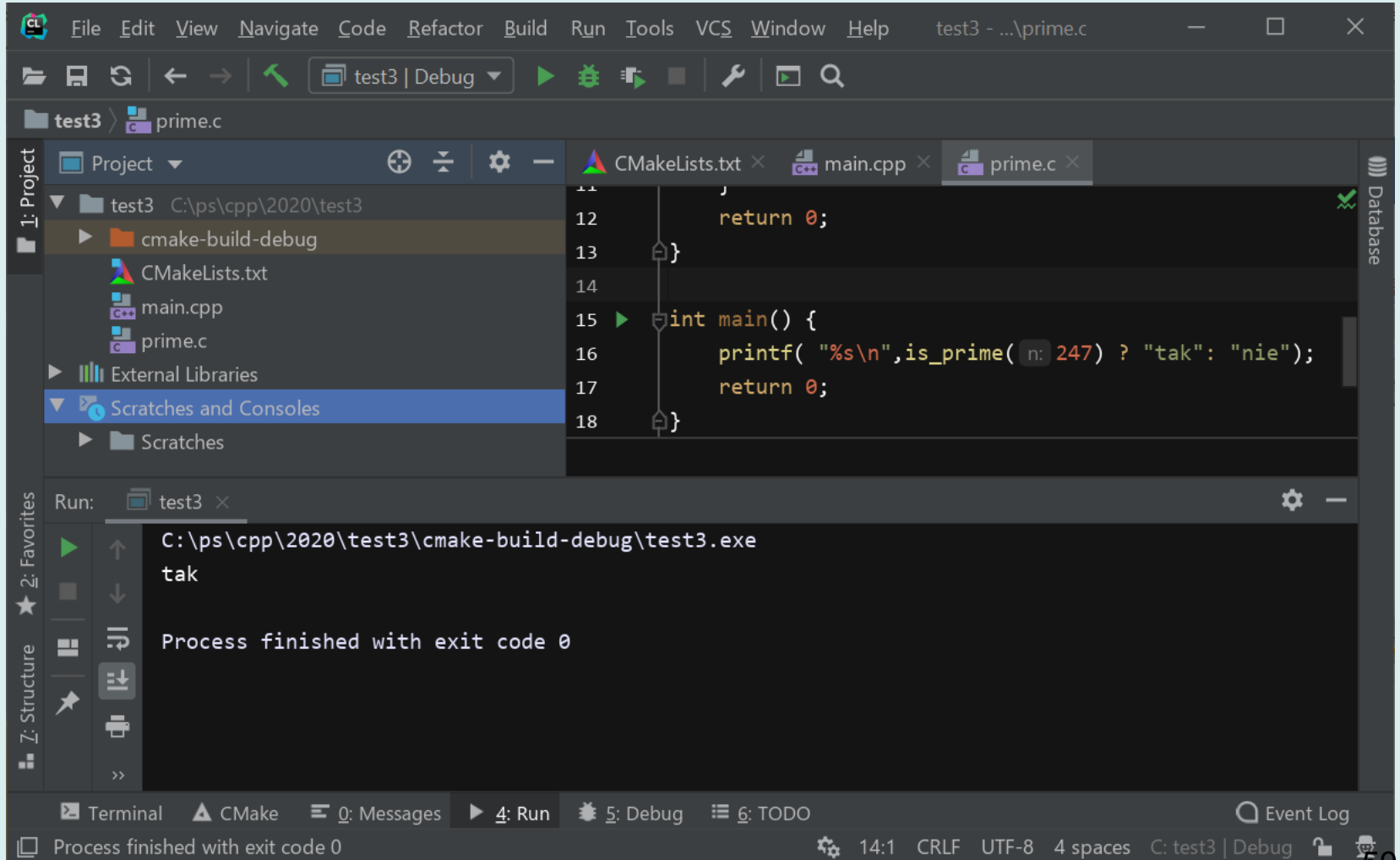
IDE – przykłady 4

- CodeBlocks

IDE – przykłady 5

- CLion

IDE – przykłady 6

- Interfejs webowy, np. <https://ide.geeksforgeeks.org/>

The screenshot displays the GeeksforGeeks online IDE interface. On the left, a sidebar lists various programming languages: C, C++, C++14, C#, Java, Perl, PHP, Python, Python 3, Scala, and HTML & JS. The main editor area is currently set to C and contains the following code:

```
1 #include <stdio.h>
2
3 int main() {
4     //code
5     printf("Hello world\n");
6     return 0;
7 }
```

Below the code editor is an input field labeled "Input Goes Here.." and buttons for "Copy", "Run", and "Run+URL (Generates URL as well)". At the bottom, the execution results are shown: "Time(sec) : 0", "Memory(MB) : 1.3141613006592", and "Output: Hello world". The right sidebar features a "Report Bug" button and a "GeeksforGeeks Explore Free Courses" button.

IDE – przykłady 7

I wiele innych:

- Eclipse + CDT (C/C++ Development Tooling)
<http://www.eclipse.org/cdt/>
- Google: best IDE C for linux/windows/mac

Do zapamiętania

- **Preprocesor** – włącza pliki nagłówkowe, zamienia symbole na wartości, także zastępuje fragmenty kodu
- **Kompilator** – analizuje składnię, wykrywa błędy, tworzy pliki wynikowe *object*
- **Konsolidator** (linker) łączy pliki wynikowe z bibliotekami i tworzy plik wykonywalny (*.exe)
- Program **make** organizuje proces budowy programu
- **IDE** – pozwala skupić się na programowaniu, ma przyjazny edytor, automatycznie buduje makefile, uruchamia kompilator i konsolidator, wyświetla błędy, integruje się z debuggerem.